

THE COST OF A GENERATION

Carrying the Name Forward

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: BİR KUŞAĞIN BEDELİ

Bugün herhangi bir gün değildi. Babamın yokluğunun yasını tuttuğum bir zaman dilimiydi. Düşündüm, dedemi düşündüm ve zihnimde ikisine de tek bir soru sordum: Frega ailesinin mirasını korumak ve adını bir kuşağa dönüştürmek için beni neden yalnız bıraktınız?

Gelinim Sharon ağlamam için omzunu uzattı. Önümde duranın ne kolay ne karmaşık bir iş, ne bir deha darbesi ne bir yaratıcılık eylemi, aslında imkânsız bir görev olduğunun farkında olarak beni teselli etti. Ve artık ben de bunu fark etmiştim.

Sanki onu ileri taşımak bana emanet edilmiş gibi hissettim; kırk yıl madenci olan dedemin ve kırk yıl satıcı olan babamın hayatlarının zorluklarından başlayarak. Bana gelince, mesleki hayatımın on sekiz yılını her zaman hayran olduğum ve saygı duyduğum bir anneye adamıştım; ondan bir ömrün sunabileceği her dersi aldım: bugün olduğum kişi olmak için gerekli olan dersleri — ama yarın kim olacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

O, GILLETTE Ana'dır.

Sonra o tanıdık eli yeniden omzumda hissettim; beni yönlendiren ve akla gelmez şeylere doğru iten el: web sitesinde bir ses kaydı, sonra ilk testleri yapmak için iki, sonra sistemin dayanıp dayanmadığını görmek için beş, sonra insanlarla konuşmak için birden fazla dilde on.

Peki bütün bunlar neden?

Amerika benim evimdi, şu anda kesin bir varış noktası seçmemiş olsam da.

Fransa, Kamp Dede'nin ailesinin eviydi.

Hindistan, markanın küresel liderinin doğduğu yerdi; kendinden önceki pek çok Amerikalının izinden giden bir öncü.

Brezilya ise sunabileceği en seçkin kadını sunmuştu; erkekler için doğmuş ve

erkeklere adanmış bir markanın, yüz otuz yıllık tarihin ardından kadınlara yönelik gerçek bir takdire dönüşmesine yardım eden kadını. Ne de olsa satın alma kararlarını neredeyse her zaman kadınlar verir ve onlar olmadan bunların hiçbiri bugün mümkün olmazdı.

Ve son olarak İtalya, mandolinleri ve gitarlarıyla; balkonların altındaki serenatlar için en sevilen, âşıkların isteğiyle çalınan enstrümanlar. Ve o serenatların yönetmenleri hep aynı iki adamdı: babam ve dedem.

Unutulmaz Fregalar.

Fotoğraflarına baktım ve ağlamaya devam ettim. Neyse ki yalnızdım, çünkü misafirler deniz kenarına gitmişti.

Sonra günün sürprizi geldi: Contact sayfasına kendimin sekiz dakikalık, sessiz bir videosunu koymak.

Ama bu ne anlama geliyordu?

Anlayamadım ve belki de hemen anlamayacağım. Ama sonra anlayacağımdan eminim, çoğu zaman olduğu gibi.

Bu arada, yıllardır masamda bana eşlik eden YouTube müziğini bıraktım ve bugünden itibaren onun yerine kendi web sitemin müziğini dinliyorum. Tuhaf biçimde tanıdık geldi, sanki onu hep biliyormuşum gibi; neredeyse onun artık burada olmayanlara adanmış bir marş olduğuna kendimi inandırmak istercesine.

*Hoşça kalın, ihtiyarlarım.
Ferdinando*